

mila jméno znalce obchodníka a odborníka ve velkém i v malém, zabývajícího se obchodem bavlnou, neporušil formální právo na úkor žalovaného, když tohoto znalce vyslechl a na jeho posudku svoje rozhodnutí založil.

Znalec došel k úsudku, že inkrimovaná vyobrazení jsou způsobilá oklamati zákazníky, totiž vyvolati u nich nesprávnou domněnku, že firma, která jich používá, přímo vyrábí příze ze suroviny, poněvadž tu jde výhradně o sedláky, kteří nakoupené příze používají k výrobě domácího plátna.

Udal-li znalec, že mentalitu sedlákovu zná podle svého 30letého působení na Slovensku, nejeví se zřejmě nesprávným závěr odvolacího soudu, že tomu není jinak ani v Podkarpatské Rusi.

Je proto posudek tohoto znalce jen ve zdánlivém rozporu s posudkem komory, neboť ta neuvedla, kdo ho považuje za průměrného odběratele zboží.

Další závěr, že si klamavou reklamou zjednal žalovaný přednost při soutěži, podává se už sám sebou, neboť není pochybno, že obecenstvo kupuje raději od výrobce resp. přímého importéra než od překupníka, doufajíc, že zboží obdrží laciněji, bez zbytečných výloh meziobchodních.

Bylo proto třeba dovolací žádost žalovaného zamítnouti.

Čís. 16451.

Zemědělské vyrovnací řízení (vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.).

Proti rozhodnutí soudu druhé stolice, jímž bylo potvrzeno usnesení vyrovnacího komisaře o námitkách podaných proti určení odhadní ceny nemovitosti v zemědělském vyrovnacím řízení není dalšího opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1937, R I 1176/37.)

Srov. rozh. č. 15817 Sb. n. s.

V zemědělském vyrovnacím řízení podala vyrovnací dlužnice Marie V. námitky proti určení odhadní ceny nemovitosti, stanovené usnesením Kv 200/36-29 v. k. Vyrovnací komisař námitkám nevyhověl. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Dovolací recurs, podaný vyrovnací dlužnicí do usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení vyrovnacího komisaře, rekursní soud (vrchní soud v P.) odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do dotčeného odmítnutí.

Důvody:

Z ustanovení § 144, posledního odstavce, ex. ř. a z vlád. nař. č. 100/1933 Sb. z. a n. (odhadního řádu) plyne, že odhadní řízení podle právě uvedeného vládního nařízení jest součástí řízení exekučního, v jehož rámci je prováděno. To jde najevo zejména z § 36 odhad. ř., jenž nazývá i odhadní řízení řízením exekučním.

Není ani správné, že § 35 odhadního řádu obsahuje (až na ustanovení o námitkách proti určení odhadní ceny) nějaké předpisy o opravných prostředcích, zejména o rekursu a dovolacím rekursu, takže v té příčině platí obecné předpisy exekučního řádu a podle jeho § 78 obdobně i předpisy civilního řádu soudního. Ustanovení § 36 odhad. ř. sice praví toliko, že jest šetřiti předpisů c. ř. s. o následcích nedostavení se a o neposlušnosti znalců a o jejich odmítnutí obdobně také v řízení exekučním; z toho však neplyne, jak to dovozuje dovolací rekurs, že by v odhadním řízení neplatila jiná ustanovení civilního řádu soudního, v § 36 odh. ř. výslovně neuvedená.

V § 9, odst. 2, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. je pouze předepsáno, že se určí stav břemen na základě soudního odhadu nemovitostí zemědělského podniku, že odhad nařizuje vyrovnací komisař a že jej vykoná soud jinak pro odhad příslušný »podle předpisů o odhadu nemovitostí v řízení exekučním (odhadního řádu)«, pokud vláda nařízením nestanoví pro účely zemědělského vyrovnacího řízení odchylky od ustanovení odhadního řádu. Tyto odchylky jsou (nehledíc na uvedené vládní nařízení) stanoveny ve vlád. nař. č. 159/1936 a ve vlád. nař. č. 230/1936 Sb. z. a n. Protože ani odhadní řád, ani uvedená vládní nařízení neobsahují zvláštních předpisů o rekursu a dovolacím rekursu v té příčině, je z toho zřejmé, že o odhadním řízení, prováděném v rámci zemědělského vyrovnacího řízení, platí o rekursu a dovolacím rekursu stejná ustanovení, jako v obyčejném vyrovnacím řízení. Ježto však ve vyrovnacím řízení není možný mimořádný dovolací rekurs, odmítl rekursní soud důvodně dovolací rekurs proti svému potvrzujícímu usnesení.

Čís. 16452.

Meze zaměstnavatelovy povinnosti k ochranné péči podle § 1157 obč. zák.

Zaměstnavatel splnil svoji povinnost pečovati o život a zdraví zaměstnanců (§ 1157 obč. zák.) již tím, že se postaral o nutná ochranná zařízení a podle jejich povahy je též učinil zaměstnancům přístupnými. Není jeho věcí dbáti, aby jich zaměstnanec v každém jednotlivém případě též upotřebil. Zaměstnavatel může předpokládati o zaměstnanci, že má tolik dbalosti, aby použil ochranného opatření, a nemusí jej na to zvlášť upozorniti.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1937, Rv I 1020/36.)

Srov. rozh. č. 5066 Sb. n. s.

Žalobu, jíž se žalobce, zámečnický pomocník, na žalovaném zaměstnavateli, majiteli zámečnické dílny, domáhá náhrady škody, která mu vznikla z poranění oka při práci v zámečnické dílně, zamítly s o u d y všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto